

sekretariat med den nødvendige teknisk-økonomiske sagkundskab til vurdering af den enkelte låntagers projekt.

I bemærkningerne til forslaget til lov om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen (lov nr. 224 af 8. juni 1966) udtales det, at det for at opnå statsgaranti normalt må være et vilkår, at instituttets egenkapital mindst udgør 500.000 kr. Fra handelens side er der over for Handelsministeriet udtrykt ønske om en nedsættelse af dette krav til institutternes egenkapital. I flere allerede bestående institutter, som arbejder uden statsgaranti, ligger egenkapitalen under denne grænse, og en udvidet adgang til statsgaranti vil næppe i større omfang kunne udnyttes af nye institutter, medmindre kravene til egenkapitalen lempes. Handelsministeriet har ikke anset en sådan lempelse for uforvarselig, men har ment, at det indtil videre normalt bør være et vilkår for at opnå statsgaranti, at instituttets egenkapital udgør mindst 200.000 kr. De problemer, der kan opstå med hensyn til at opnå den fornødne tilslutning til den indbyrdes solidariske hæftelse, vil samtidig få mindre betydning, når kravet til egenkapitalen nedsættes, og det hermed bliver mere overkommeligt for de enkelte brancher at etablere „egne“ institutter. Den solidariske hæftelse har vist sig vanskelig at få accepteret, når den skal omfatte flere forskellige brancher.

En egenkapital på kun 200.000 kr. kan på den anden side gøre det vanskeligt at opfylde kravet om en passende administration med den fornødne ekspertise; men dette problem skulle kunne løses ved et samarbejde mellem flere institutter. Et sådant samarbejde om de administrative opgaver kan etableres uden at forudsætte en gensidig solidarisk hæftelse.

Der bør kun kunne ydes statsgaranti til finansieringsinstitutter, der er eller bliver oprettet af landsomfattende sammenslutninger inden for håndværket og den mindre industri, handelen, vognmandserhvervet og andre serviceerhverv; disse sammenslutninger vil typisk være erhvervsorganisationer, der har til formål mere generelt at varetage en branches erhvervmæssige interesser.

Et finansieringsinstituts adgang til at påtage sig forpligtelser vil normalt efter aftale med de private pengeinstitutter være begrænset i forhold til finansieringsinstituttets egenkapital. For de eksisterende institutters vedkommende er begrænsningen fastsat til mellem 4 og 10 gange egenkapitalen. På

samme måde vil der normalt efter aftale med pengeinstitutterne være fastsat et maksimum for størrelsen af de enkelte engagementer.

Til § 2.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i § 2 i lov nr. 224 af 8. juni 1966 om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at ydelse af statsgaranti til et finansieringsinstitut bl. a. forudsætter, at det sandsynliggøres, at instituttet har behov for den forøgede af kapaciteten, som en statsgaranti vil medføre.

Til § 3.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i § 3 i lov nr. 224 af 8. juni 1966 om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen.

Det i bemærkningerne til § 1 nævnte mindstekrav til egenkapitalens størrelse vil indtil videre normalt være 200.000 kr. Egenkapitalens mindstestørrelse bør fremgå af institutternes vedtægter, der skal godkendes af handelsministeren. I lys af erfaringerne kan der være anledning til senere at overveje, om et mindstekrav på 200.000 kr. er hensigtsmæssigt. I modsat fald vil handelsministeren efter indstilling fra Tilsynsrådet kunne ændre dette mindstekrav i forbindelse med en godkendelse af ændrede vedtægter. En nedsættelse af kravet til et lavere beløb end 200.000 kr. kan dog ikke forudses.

Til § 4.

De foreslåede bestemmelser svarer til bestemmelserne i § 4 i lov nr. 224 af 8. juni 1966 om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen.

Til § 5.

Med henblik på at opnå en hensigtsmæssig finansiering foreslås det, at garantierne ydes på 20 år. Det foreslås endvidere, at garantierne skal nedbringes inden for løbetiden, idet dog begyndelsestidspunktet for en garantis nedbringelse efter et konkret skøn kan udskydes i indtil 10 år fra garantiens ikrafttræden.

Der vil i de konkrete tilfælde være anledning til at skønne over behovet for udskydelsesperiodens varighed, f. eks. under hensyntagen til, om der er tale om nye institutter eller institutter, som allerede er veletablerede.